

Urantia-kirja

<< [Luku 140](#) | [Osat](#) | [Sisältö](#) | [Luku 142](#) >>

Luku 141

Julkisen toiminnan alku

141:0.1 (1587.1) VIIKON ensimmäisenä päivänä, tammikuun 19:ntenä vuonna 27 jKr., Jeesus ja kaksitoista apostolia valmistautuivat lähtemään Betsaidan tukikohdastaan. Apostolit tiesivät Mestarinsa suunnitelmista vain sen, että heidän oli määrä mennä Jerusalemiin viettämään pääsiäisjuhlaa huhtikuussa ja että matka oli tarkoitus tehdä Jordaninlaakson kautta. He pääsivät lähtemään Sebedeuksen talosta vasta puolelta päivin, sillä apostolien perheet ja jotkut opetuslapset olivat tulleet hyvästelemään ja toivottamaan heille menestystä siinä uudessa työssä, johon he olivat kohta ryhtymässä.

141:0.2 (1587.2) Juuri kun piti lähteä, apostolit huomasivat Mestarin puuttuvan, ja Andreas lähti etsimään häntä. Hetken etsiskeltyään hän löysi Jeesuksen, joka istui rantahietikolle vedetyssä veneessä ja itki. Kaksitoista apostolia olivat useinkin nähneet Mestarinsa, kun tämä näytti olevan suruissaan, ja he olivat panneet merkille ne lyhyet kaudet, jolloin jokin askarrutti hänen mieltään vakavasti, mutta kukaan heistä ei ollut koskaan nähnyt hänen itkevän. Andreas

hätkähti nähdessään Mestarin heidän Jerusalemiin-lähtönsä kynnyksellä näin syvästi liikuttuneena, ja hän rohkeni lähestyä Jeesusta ja kysyä: ”Miksi sinä itket, Mestari, tänä suurena päivänä, jolloin meidän on määrä lähteä Jerusalemiin julistamaan Isän valtakuntaa? Kuka meistä on loukannut sinua?” Ja Jeesus, joka lähti Andreaksen mukaan liittyäkseen kahdentoista seuraan, vastasi hänelle: ”Kukaan teistä ei ole tehnyt minua murheelliseksi. Olen suruissani vain siksi, ettei kukaan isäni Joosefin perheestä ole muistanut tulla toivottamaan meille hyvää matkaa.” Tuona hetkenä Ruut oli käymässä veljensä Joosefin luona Nasaretissa. Muut perheenjäsenet piti poissa ylpeys, pettymys, väärinkäsitys ja loukatuista tunteista johtuva pikkusieluinen kauna.

1. Lähtö Galileasta

141:1.1 (1587.3) Kapernaum ei ollut kaukana Tiberiaasta, ja Jeesuksen maine oli alkanut kiiriä jo hyvinkin koko Galilean alueelle ja sen ulkopuolellekin. Jeesus tiesi, että Herodes alkaisi pian pitää silmällä hänen toimintaansa. Niinpä hän katsoi parhaaksi matkata apostoliensa kera etelään ja Juudeaan. Yli sadan uskovan seurue halusi kulkea heidän mukanaan, mutta Jeesus puhui heille ja pyysi, etteivät he liittyisi apostoliryhmän mukaan sen kulkiessa Jordanin vartta alavirtaan. Vaikka suostuivatkin jäämään pois matkaseurueesta, monet heistä silti muutaman päivän kuluttua seurasivat Mestarin jäljessä.

141:1.2 (1587.4) Ensimmäisenä päivänä Jeesus ja apostolit vaelsivat vain Tarikeaan saakka, ja lepäsivät siellä yön yli. Seuraavana päivänä he kulkivat sille paikalle Jordanin äärellä, lähellä Pella, jossa Johannes oli saarnannut osapuilleen vuotta aikaisemmin ja jossa Jeesus oli saanut kasteen. Siellä he viipyivät opettaen ja saarnaten yli kahden viikon ajan. Ensimmäisen viikon lopulla useat sadat ihmiset olivat kokoontuneet ja leiriytyneet alueelle, joka oli lähellä Jeesuksen ja kahdentoista apostolin majapaikkaa, ja heitä oli tullut Galileasta, Foinikiasta, Syyriasta, Dekapoliista, Pereasta ja Juudeasta.

141:1.3 (1588.1) Jeesus ei saarnannut julkisesti. Andreas jakoi väkijoukot ja osoitti saarnaajat aamupäivän ja iltapäivän kokouksiin; iltaterian jälkeen Jeesus keskusteli kahdentoista apostolin kanssa. Hän ei opettanut heille mitään uutta, vaan selosti aiempaa opetustaan ja vastasi heidän esittämiinsä moniin kysymyksiin. Yhtenä tällaisena iltana hän kertoi kahdelletoista apostolille tuon paikan lähistöllä olevilla kukkuloilla viettämistään neljästäkymmenestä päivästä.

141:1.4 (1588.2) Monet, jotka tulivat Pereasta ja Juudeasta, olivat saaneet kasteen Johannekselta, ja heitä kiinnosti saada tietää enemmän Jeesuksen opetuksista. Apostolit edistyivät suuresti Johanneksen opetuslasten opettamisessa siksi, etteivät he millään tavoin vähätelleet Johanneksen saarnaamista, ja koska he eivät tuolloin edes kastaneet uusia opetuslapsiaan. Johanneksen seuraajien kompastuskivenä oli kuitenkin aina se, ettei Jeesus, jos hän ylipäättäänkään oli kaikkea, mitä Johannes oli ilmoittanut, tehnyt mitään saadakseensa tämän pois vankilasta. Johanneksen opetuslapset

eivät koskaan kyenneet ymmärtämään, miksei Jeesus estänyt heidän rakastetun johtajansa julmaa kuolemaa.

141:1.5 (1588.3) Ilta illan perään Andreas antoi apostolitovereilleen huolella harkittuja neuvoja siitä arkaluontoisesta ja vaikeasta tehtävästä, että heidän olisi tultava kitkattomasti toimeen Johannes Kastajan seuraajien kanssa. Tänä Jeesuksen julkisen toiminnan ensimmäisenä vuotena yli kolme neljäsosaa hänen seuraajistaan oli aiemmin seurannut Johannesta ja saanut häneltä kasteen. Koko käsillä oleva vuosi 27 jKr. käytettiin siihen, että he ottivat hiljalleen haltuunsa Johanneksen työn tulokset Pereassa ja Juudeassa.

2. Jumalan laki ja Isän tahto

141:2.1 (1588.4) Heidän Pellasta-lähtöään edeltäneenä iltana Jeesus antoi apostoleille muutamia lisäneuvoja, jotka koskivat uutta valtakuntaa. Mestari sanoi: ”Teitä on opetettu odottamaan Jumalan valtakunnan tuloa, ja nyt tulen ilmoittaen, että tämä kauan kaivattu valtakunta on käden ulottuvilla, jopa että se jo on täällä ja meidän keskuudessamme. Jokaisessa valtakunnassa täytyy olla kuningas, joka istuu valtaistuimellaan ja säätää valtakunnan lait. Ja niinpä olette kehitelleet sellaisen käsityksen taivaan valtakunnasta, että se olisi juutalaisten loisteliasta hallintoa kohteenaan kaikki tämän maailman kansat Messiaan istuessa Daavidin valtaistuimella ja julistaessa tältä ylimaallisen mahdin paikalta koko maailman lait. Mutta, lapseni, ette näe uskon silmin ettekä kuule hengen

ymmärryksin. Julistan taivaan valtakunnan olevan sen tajuamista ja tunnustamista, että Jumala hallitsee ihmisten sydämessä. On totta, että tässä valtakunnassa on Kuningas, ja se Kuningas on minun Isäni ja teidän Isänne. Olemme tosiaankin hänen lojaaleja alamaisiaan, mutta kauas tämän tosiasian yläpuolelle nousee se kaiken muuttava totuus, että me olemme hänen *poikiaan*. Tämän totuuden on määrä tulla minun elämässäni julki kaikille. Isämmekin istuu kyllä valtaistuimella, mutta sitä valtaistuinta ei ole tehty ihmiskäsin. Infiniittisen valtaistuin on Isän ikuinen asuinsija taivaitten taivaassa. Hän täyttää kaikki olevaiset ja julistaa lakinsa universumeille universumeiden perään. Ja sen hengen avulla Isä hallitsee myös maan päällä olevien lastensa sydämessä, jonka hän on lähettänyt elämään kuolevaisten ihmisten sielussa.

141:2.2 (1588.5) ”Ollessanne tämän valtakunnan alamaisia teidät toden totta pannaan kuulemaan Maailmankaikkeuden Hallitsijan laki; mutta kun te sen valtakunnan evankeliumin ansiosta, jota olen tullut julistamaan, havaitsette uskon kautta olevanne poikia, ette siitä lähtien enää pidä itseänne kaikkivaltiaan kuninkaan lakien alamaistuina vaan rakastavan ja jumalallisen Isän etuoikeutettuina poikina. Totisesti, totisesti minä sanon teille: Kun Isän tahto on *lakinne*, olette tuskin vielä valtakunnassa. Mutta kun Isän tahdosta tulee aidosti teidän *tahtonne*, silloin toden totta olette valtakunnassa, sillä valtakunnasta on sen myötä tullut teissä jo kiistämätön kokemus. Kun Jumalan tahto on *lakinne*, olette jaloja orja-alamaisia. Mutta uskoessanne tähän uuteen evankeliumiin, jonka mukaan olette Jumalan poikia, Isäni tahdosta tulee teidän

tahtonne, ja teidät korotetaan siihen korkeaan asemaan, joka on Jumalan vapaiden lasten, valtakunnan vapahdettujen poikien, asema.”

141:2.3 (1589.1) Muutamat apostolit käsittivät tästä opetuksesta jotakin, mutta kukaan heistä ei ymmärtänyt tämän valtaisan ilmoituksen täyttää merkitystä, ellei mahdollisesti Jaakob Sebedeus. Mutta nämä sanat painuivat heidän sydämeensä ja nousivat sieltä esiin ilahduttamaan heidän toimintaansa myöhempien palveluvuosien kuluessa.

3. Oleskelu Amathuksessa

141:3.1 (1589.2) Mestari viipyi apostoleineen Amathuksen lähellä miltei kolmen viikon ajan. Apostolit saarnasivat edelleenkin kansanjoukoille kahdesti päivässä, ja Jeesus saarnasi jokaisena sapatti-iltapäivänä. Kävi mahdottomaksi pitää keskiviikkoa jatkuvasti vapaapäivänä, joten Andreas järjesti asian siten, että kunakin kuutena arkipäivänä kahdella apostolilla oli vuoronperään lepopäivä, kun taas sapattipalvelusten aikana kaikki olivat palvelusvuorossa.

141:3.2 (1589.3) Pietari, Jaakob ja Johannes pitivät useimmat julkisista saarnoista. Filippus, Natanael, Tuomas ja Simon tekivät suuren osan henkilökohtaisesta työstä ja johtivat tiedonhaluisten erikoisryhmille tarkoitettuja oppitunteja; kaksoset jatkoivat edelleen yleistä järjestyksenpitoaan, kun taas Andreas, Matteus ja Juudas

muodostivat yleisjohdosta vastaavan kolmijäsenisen komitean, vaikka jokainen näistä kolmesta toki teki myös melkoisesti uskonnollista työtä.

141:3.3 (1589.4) Andreakselle koitui paljon puuhaa siitä, että hänen tehtävänään oli sovittaa tavan takaa toistuvia väärinkäsityksiä ja erimielisyyksiä Johanneksen opetuslasten ja uudempien Jeesuksen opetuslasten välillä. Vakavia tilanteita tapasi syntyä harva se päivä, mutta Andreas onnistui apostolitovereidensa avulla taivuttamaan riitapuolet jonkinlaiseen yhteisymmärrykseen – ainakin tilapäisesti. Jeesus kieltäytyi osallistumasta mihinkään näistä neuvonpidoista; eikä hän myöskään halunnut antaa minkäänlaisia neuvoja siitä, mikä olisi asianmukainen tapa sovittaa näitä vaikeuksia. Hän ei kertaakaan tehnyt ehdotusta, miten apostolien tulisi ratkaista tällaiset hämmentävät ongelmat. Kun Andreas näine kysymyksineen kääntyi Jeesuksen puoleen, Jeesus tapasi aina sanoa: ”Isännän ei ole viisasta sekaantua vieraidensa perhehuoliin; viisas vanhempi ei koskaan ota kantaa lastensa kinasteluihin.”

141:3.4 (1589.5) Mestari osoitti suurta viisautta ja toi julki täydellistä tasapuolisuutta kaikessa kanssakäymisessään apostoleidensa ja kaikkien opetuslastensa kanssa. Jeesus oli kiistämättä mestari käsittelemään ihmisiä. Hänellä oli oman persoonallisuutensa ansiosta suuri vaikutusvalta kanssaihmissiinsä, sillä siinä yhdistyivät sekä viehätysvoima että arvovalta. Hänen karu, kuljeksiva ja koditon elintapansa tuntui hienovaraisen käskevältä. Hänen arvovaltaisessa opetustavassaan, hänen selkeässä loogisuudessaan, hänen järkeilynsä voimallisuudessa, hänen viisaassa ymmärtämyksessään,

hänen mielensä valppaudessa, hänen verrattomassa tasapainoisuudessaan ja ylevässä suvaitsevuudessaan oli älyllistä viehätysvoimaa ja hengellistä puoleensakutsuvuutta. Hän oli mutkaton, miehuullinen, rehellinen ja peloton. Kaiken tämän Mestarin olemuksessa ilmenneen fyysisen ja älyllisen vaikuttavuuden lisäksi mukana olivat myös kaikki ne lumoavasti vaikuttavat olemuksen hengelliset tekijät, jotka hänen persoonallisuutensa on totuttu yhdistämään: kärsivällisyys, hellyys, sävyisyys, lempeys ja nöyryys.

141:3.5 (1589.6) Jeesus Nasaretilainen oli totisesti väkevä ja voimakas persoonallisuus; hän oli älyllinen voimanpesä ja hengen linnoitus. Hänen persoonallisuutensa vetosi paitsi hänen seuraajiinsa kuuluviin hengellisesti asennoituneisiin naisiin myös oppineeseen ja älylliseen Nikodemukseen ja karaistuneeseen roomalaiseen sotilaaseen, kapteeniin, joka oli asetettu vartioimaan ristiä ja joka Mestarin kuoleman nähtyään sanoi: ”Totisesti, siinä oli Jumalan Poika.” Ja väärentämättömät, karskit galilealaiskalastajat kutsuivat häntä Mestariksi.

141:3.6 (1590.1) Jeesuksesta tehtyjä kuvia ei voi kuin suuresti valittaa. Näillä Kristusta esittävillä maalauksilla on ollut turmiollinen vaikutus nuorisoon; temppelin kaupustelijat olisivat tuskin paenneet Jeesusta, jos hän olisi ollut sellainen mies, jollaiseksi taiteilijat hänet tavallisesti ovat kuvanneet. Hänen miehuullisuutensa herätti kunnioitusta; hän oli hyvä, mutta luonnollinen. Jeesus ei esiintynyt lauhkeana, sulokkaana, hellänä ja hyväntahtoisena mystikkona.

Hänen opetuksensa oli järjestyttävän dynaamista. Hän ei vain *tarkoittanut hyvää*, vaan hän kulki ympäriinsä ja tosiaan *teki hyvää*.

141:3.7 (1590.2) Mestari ei koskaan sanonut: ”Tulkaa minun tyköni kaikki, jotka olette vätyksiä, ja kaikki, jotka olette haihattelijoita.” Mutta sen sijaan hän kyllä monet kerrat sanoi: ”Tulkaa minun tyköni kaikki *työtätekevät*, ja annan teille levon – hengellistä voimaa.” Mestarin ies on tosiaankin kevyt, mutta vaikka niin onkin, hän ei sitä kenellekään pakota; jokaisen yksilön on itse omasta vapaasta tahdostaan otettava tämä ies.

141:3.8 (1590.3) Jeesus toi julki, että voitto on saavutettavissa uhrauksin, uhraamalla ylpeys ja itsekkyyys. Armeliaisuutta osoittaen hänen tarkoituksenaan oli tuoda esille, miten päästään hengelliseen vapauteen kaikesta kaunaisuudesta, kaikista mielipahan aiheista, kiukusta ja itsekkästä vallan- ja kostonhalusta. Ja kun hän sanoi ”älkää tehkö pahalle vastarintaa”, hän selitti myöhemmin, ettei hänen tarkoituksenaan ollut katsoa syntiä läpi sormien eikä neuvoa veljeilemään pahuuden kanssa. Hänen tarkoituksensa oli pikemminkin opettaa anteeksiantamusta kuin sitä, ”ettei pidä vastustaa oman persoonallisuutensa huonoa kohtelua, omien omanarvontunteidensa pahantahtoista loukkaamista”.

4. Opetus Isästä

141:4.1 (1590.4) Amathuksessa oleskellessaan Jeesus vietti paljon aikaa apostolien seurassa ja antoi heille opetusta uudesta

jumalakäsityksestä. Hän juurruttamalla juurrutti heidän mieleensä, että *Jumala on Isä*, ei mikään suuri ja mahtava kirjanpitäjä, jonka tärkeimpänä puuhana on viedä kirjoihin vahingoittavia merkintöjä maan päällä olevista erehtyvistä lapsistaan, rekisteröidä kaikki synnit ja pahat teot käytettäväksi heitä vastaan, sitten kun hän myöhemmin istuu tuomitsemassa heitä koko luomakunnan oikeudenmukaisena Tuomarina. Juutalaiset olivat jo kauan aikaa hahmottaneet Jumalan kuninkaaksi, jonka valta ulottuu kaikkien yli; jopa kansakunnan Isäksi; mutta suurilla kuolevaisjoukoilla ei milloinkaan aiemmin ollut ollut käsitystä Jumalasta *yksilön* rakastavana Isänä.

141:4.2 (1590.5) Vastaukseksi Tuomaksen esittämään kysymykseen ”Kuka tämä valtakunnan Jumala on?” Jeesus sanoi: ”Jumala on *sinun* Isäsi, ja uskonto – minun evankeliumini – ei ole sen enempää eikä sen vähempää kuin sen totuuden uskoon pohjautuvaa tunnustamista, että sinä olet hänen poikansa. Ja olen lihallisessa hahmossa täällä teidän keskuudessanne, jotta omassa elämässäni ja opetuksissani tekisin nämä kummatkin käsitykset selviksi.”

141:4.3 (1590.6) Jeesus koetti myös vapauttaa apostoliensa mielen käsityksestä, jonka mukaan eläinten uhraaminen on uskonnollinen velvollisuus. Mutta nämä miehet, jotka oli totutettu päivittäisen uhrin uskontoon, olivat hitaita käsittämään, mitä hän tarkoitti. Mestari ei kuitenkaan uupunut opettamaan. Kun hän ei yhden havainnollistuksen avulla onnistunut tavoittamaan kaikkien apostolien ajatusmaailmaa, hänellä oli tapana muotoilla sanomansa

uudelleen ja käyttää asian havainnollistamiseksi toisentyypistä vertauskuvaa.

141:4.4 (1590.7) Tähän samaan aikaan Jeesus ryhtyi antamaan kahdelletoista apostolille yksityiskohtaisempaa opetusta heidän tehtävästään ”lohduttaa kärsiviä ja hoivata sairaita”. Mestari opetti heille paljon ihmisen kokonaisuudesta – siitä ruumiin, mielen ja hengen yhteenliittymästä, josta yksittäinen mies tai nainen muodostuu. Jeesus kertoi tovereilleen niistä kolmesta kärsimyksen muodosta, jotka nämä kohtaisivat, ja jatkoi esitystään selittämällä, miten heidän tulisi hoivata kaikkia, jotka kärsivät ihmisen sairauden aiheuttamista murheista. Hän opetti heitä tunnistamaan:

141:4.5 (1591.1) 1. Ruumiin taudit – vaivat, joita yleisesti pidetään fyysisinä sairauksina.

141:4.6 (1591.2) 2. Mielen häiriötilat – ne ei-fyysiset vaivat, joita myöhemmin on alettu pitää emotionaalisina ja mentaalisina vaikeuksina ja häiriöinä.

141:4.7 (1591.3) 3. Pahojen henkien vallassa olemisen.

141:4.8 (1591.4) Useissa eri yhteyksissä Jeesus selvitti apostoleilleen näiden tuolloin monesti myös saastaisiksi hengiksi kutsuttujen pahojen henkien olemusta ja jonkin verran myös niiden alkuperää. Mestari oli hyvin tietoinen pahojen henkien vallassa olemisen ja mielenvikaisuuden välillä vallinneesta eroista, mutta apostolit eivät sitä tienneet. Heidän rajalliset tietonsa Urantian varhaishistoriasta huomioon ottaen Jeesuksen ei myöskään ollut mahdollista ryhtyä

tekemään tästä asiasta täysin ymmärrettävää. Mutta näihin pahoihin henkiin viitattaessa hän sanoi heille moneen kertaan: ”Ne eivät sen jälkeen enää ahdistele ihmisiä, kun olen noussut taivaassa olevan Isäni luokse ja kun olen vuodattanut henkeni kaiken lihan päälle aikoihin, jolloin valtakunta tulee suurella voimalla ja hengellisessä kunniassa.”

141:4.9 (1591.5) Viikko viikon perään ja kuukausi kuukauden jälkeen apostolit kiinnittivät koko tämän vuoden ajan aina vain enemmän huomiota sairaille osoitettavaan parantavaan hoivaan.

5. Hengellinen yhtenäisyys

141:5.1 (1591.6) Yksi merkittävimmistä Amathuksessa pidetyistä iltakeskusteluista oli istunto, jonka keskustelunaiheena oli hengellinen yhtenäisyys. Jaakob Sebedeus oli esittänyt kysymyksen: ”Mestari, miten opimme näkemään asiat samalla tavalla ja pääsemään sillä keinoin entistä laajempaan sopusointuun keskuudessamme?” Kun Jeesus kuuli tämän kysymyksen, hänen hengessään kuohahti sen verran, että hän vastasi: ”Jaakob, Jaakob, milloin olen teille opettanut, että teidän kaikkien pitäisi nähdä asiat samalla tavalla? Olen tullut tähän maailmaan julistamaan hengellistä vapautta siinä tarkoituksessa, että kuolevaiset saisivat kyvyn elää Jumalan edessä omintakeisuuden ja vapauden värittämää yksilöllistä elämää. En halua, että sosiaalinen harmonia ja veljesten välinen rauha ostetaan uhraamalla vapaa persoonallisuus ja hengellinen

omintakeisuus. Mitä minä teiltä, apostolini, vaadin, on *hengen yhtenäisyyttä* – ja sitä voitte kokea siitä ilosta, että olette yhtenä miehenä vihkiytyneet täydestä sydämestänne täyttämään taivaassa olevan Isäni tahdon. Hengellisesti *samanlaisia ollaksenne* teidän ei tarvitse nähdä samalla tavoin, tuntea samalla tavoin eikä edes ajatella samalla tavoin. Hengellinen yhtenäisyys juontuu siitä tietoisuudesta, että teistä jokaisen sisimmässä asuu ja teitä jokaista yhä enemmän hallitsee taivaallisen Isän antama henkilahja. Apostolisen harmonianne pitää versoa siitä tosiasiasta, että teistä itse kunkin henkinen toivo on alkuperänsä, olemuksensa ja kohtalonsa osalta yhdenkaltainen.

141:5.2 (1591.7) ”Tällä tavoin saatatte kokea, miten henkitarkoituksen ja henkiymmärryksen täydelliseksi käynyt yhtenäisyys versoa keskinäisestä tietoisuudestanne siitä seikasta, että teissä itse kussakin elävä Paratiisin henki on identtinen. Ja saatte nauttia kaikesta tästä perinpohjaisesta hengellisestä yhtenäisyydestä siitä huolimatta, että älyllisessä ajattelussanne, temperamenttinne mukaisessa tunne-elämässänne ja sosiaalisessa käyttäytymisessänne vallitsee yksilöllisten asenteiden äärimmäinen erilaisuus. Persoonallisuutenne saattavat olla virkistävän moninaisia ja merkittävänkin erilaisia, kun hengellinen olemuksenne ja Jumalan palvontana ja veljellisenä rakkautena ilmenevät hedelmät sen sijaan saattavat olla niin yhtenäisiä, ettei kukaan niistä, jotka elämäänsä seuraavat, voi välttyä panemasta merkille tätä hengen yhdenkaltaisuutta ja sielun yhtenäisyyttä. He huomaavat teidän olleen minun kanssani ja teidän sen myötä oppineen – ja oppineen

hyväksyttävästi –, miten täytetään taivaassa olevan Isän tahto. Voitte päästä yhtenäisyyteen Jumalan palvelemisen osalta jopa siinä tapauksessa, että suoritate tätä palvelua sen menetelmän mukaisesti, joka määräytyy omista alkuperäisistä mielen, ruumiin ja sielun kyvyistänne.

141:5.3 (1592.1) ”Teidän henkiyhtenäisyytenne merkitsee kahta seikkaa, joiden havaitaan aina harmonisoituvan yksilöllisten uskovaisten elämässä: Ensiksi, teillä on yhteinen motiivi elinikäiseen palvelemiseen; haluatte ennen muuta täyttää taivaassa olevan Isän tahdon. Toiseksi, teillä kaikilla on yhteinen olemassaolon tarkoitus; teidän kaikkien tavoitteena on löytää taivaassa oleva Isä, ja osoittaa sillä keinoin universumille, että teistä on tullut hänen kaltaisiaan.”

141:5.4 (1592.2) Kahtatoista apostolia kouluttaessaan Jeesus palasi monet kerrat tähän aiheeseen. Yhä uudelleen hän kertoi heille, ettei hän halunnut häneen uskovien dogmatisoituvan ja standardisoituvan edes hyvien ihmisten esittämiin uskonnollisiin tulkintoihin sitoutumalla. Kerran toisensa jälkeen hän varoitti apostolejaan laatimasta uskonkappaleita ja vakiinnuttamasta traditioita välineiksi, joilla ohjataan ja valvotaan valtakunnan evankeliumiin uskovia.

6. Viimeinen viikko Amathuksessa

141:6.1 (1592.3) Viimeisen Amathuksessa vietetyn viikon loppupuolella Simon Selootti toi Jeesuksen luo erään Damaskoksessa

liiketoimintaa harjoittavan Teherma-nimisen persialaisen. Teherma oli kuullut Jeesuksesta ja oli hänet tavatakseen tullut Kapernaumiin ja saatuaan siellä tietää, että Jeesus oli apostoleineen lähtenyt kulkemaan Jordanin vartta alavirtaan kohti Jerusalemiä, hän oli sonnustautunut taipaleelle löytääkseen Jeesuksen. Andreas oli vienyt Teherman Simonin luo saamaan opetusta. Simon piti persialaista ”tulenpalvojana”, vaikka Teherma ei säästänyt vaivojaan selittäessään, että tuli oli vain Puhtaan ja Pyhän näkyvä symboli. Jeesuksen kanssa keskusteltuaan persialainen toi julki aikomuksensa jäädä paikalle useiksi päiviksi seuraamaan opetusta ja kuuntelemaan julistusta.

141:6.2 (1592.4) Simon Selootin ja Jeesuksen ollessa kahden Simon kysyi Mestarilta: ”Mikä siinä on, etten saanut häntä puolelleni? Miksi hän niin kovasti teki minulle tenää ja sitten niin auliisti käänsi kuulevan korvansa sinun puoleesi?” Jeesus vastasi: ”Simon, Simon, kuinka monta kertaa olenkaan neuvonut sinua, että sinun tulisi luopua kaikista pyrkimyksistä ottaa pelastusta etsivien sydäimestä *pois* jotakin? Kuinka usein olenkaan käskennyt sinua ponnistelemaan vain sen puolesta, että tuot jotakin näiden isoavien sielujen *sisälle*? Johdata ihmiset valtakuntaan, eikä aikaakaan, kun valtakunnan suuret ja elävät totuudet karkottavat kaiken, mikä on vakavaa erhettä. Kun olet esittänyt kuolevaiselle sen hyvän uutisen, että Jumala on hänen isänsä, sitä helpompi sinun on saada hänet vakuuttumaan siitä, että hän on todellisuudessa Jumalan poika. Ja sen tehtyäsi olet tuonut pelastuksen valon hänelle, joka kyyhötti pimeässä. Simon, kun Ihmisen Poika ensimmäisen kerran tuli

luoksesi, tuliko hän kieltäen Mooseksen ja profeetat ja julistaen uutta ja parempaa elämän tietä? Ei. En tullut ottamaan pois, mitä olette esi-isiltänne saaneet, vaan tulin esittämään teille täydellistetyn näkemyksen siitä, minkä isänne näkivät vain osittain. Mene siis, Simon, opettamaan ja saarnaamaan valtakuntaa, ja kun olet saattanut ihmisen turvallisesti ja varmasti valtakuntaan, niin vasta sitten kun hän tulee luoksesi kyselyineen, on oikea aika antaa opetusta asteittain tapahtuvasta sielun edistymisestä Jumalan valtakunnassa.”

141:6.3 (1592.5) Simonia nämä sanat hämmästyttivät, mutta hän teki, kuten Jeesus oli häntä neuvonut, ja persialainen Teherma luettiin kohta niihin, jotka astuivat sisälle valtakuntaan.

141:6.4 (1592.6) Saman päivän iltana Jeesus puhui apostoleille uudesta elämästä valtakunnassa. Hän sanoi muun muassa: ”Astuessanne valtakuntaan te synnytte uudesti. Ette voi opettaa syvällisiä hengen asioita niille, jotka ovat syntyneet vain lihasta. Huolehtikaa ensin siitä, että ihmiset syntyvät hengestä, ennen kuin koetatte opettaa heille korkeampia hengen teitä. Älkää ryhtykö näyttämään ihmisille temppelin ihanuuksia, ennen kuin olette ensin vieneet heidät temppeliin. Esitelkää ihmiset Jumalalle ja Jumalan poikina, ennen kuin käsittelette opinkappaleita Jumalan isyydestä ja ihmisten poikaudesta. Älkää kiistelkö ihmisten kanssa – olkaa aina kärsivällisiä. Tämä ei ole teidän valtakuntanne; olette vain lähettiläitä. Yksinkertaisesti menkää ja julistakaa: Tämä on taivaan valtakunta – Jumala on isänne, ja olette hänen poikiaan, ja tämä

hyvä sanoma, jos sen varauksetta uskotte, *on* ikuinen pelastuksenne.”

141:6.5 (1593.1) Amathuksessa-oleskelun kuluessa apostolit edistyivät pitkälle. Mutta he olivat varsin pettyneitä siksi, ettei Jeesus suostunut esittämään mitään ehdotuksia siitä, miten he menettelisivät Johanneksen opetuslasten suhteen. Tärkeästä kastekysymyksestäkin Jeesus tyytyi vain sanomaan: ”Johannes tosiaankin kastoi vedellä, mutta taivaan valtakuntaan astuessanne teidät kastetaan Hengellä.”

7. Jordanin vastarannan Betaniassa

141:7.1 (1593.2) Helmikuun 26. päivänä Jeesus, hänen apostolinsa ja suuri joukko seuraajia taivalsivat Jordanin vartta alavirtaan Pereassa Betanian lähistöllä sijaitsevalle kahluupaikalle, eli paikalle, jossa Johannes ensi kerran julisti tulevasta valtakunnasta. Jeesus jäi apostoleineen sinne. He opettivat ja saarnasivat neljän viikon ajan, ennen kuin jatkoivat matkaansa Jerusalemiin.

141:7.2 (1593.3) Heidän toisena Jordanin takaisessa Betaniassa viettämänsä viikon aikana Jeesus vei Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kolmeksi päiväksi lepäämään joen vastarannan kukkuloille Jerikon eteläpuolella. Mestari opetti näille kolmelle apostolille taivaan valtakunnasta monia uusia ja entistä pitemmälle

meneviä totuuksia. Tässä tehtävää esitystä varten järjestelemme ja luokittelemme nämä opetukset uudelleen seuraavalla tavalla:

141:7.3 (1593.4) Jeesus koetti selvittää heille, että hän halusi opetuslasten, jotka olivat saaneet maistaa valtakunnan hyviä henkirealiteetteja, elävän tässä maailmassa niin, että ihmiset *nähdessään* heidän tapansa viettää elämää, tulisivat valtakuntatietoisiksi ja että nämä sitä kautta tuntisivat kutsumusta esittää uskoville kysymyksiä siitä, mitkä olivat valtakunnan tiet. Kaikki sellaiset vilpittömät totuudenetsijät ovat aina iloisia *kuullessaan* ilosanoman uskon vuoksi annettavasta lahjasta, joka takaa pääsyn valtakuntaan ikuisine ja jumalallisine henkirealiteetteineen.

141:7.4 (1593.5) Mestari pyrki juurruttamaan kaikkien valtakunnan evankeliumin opettajien mieleen, että heidän ainoana asianaan oli tuoda yksittäisen ihmisen tietoon, että Jumala on hänen Isänsä – johdattaa tämä yksilö tiedostamaan oma poikautensa, ja sen jälkeen esitellä tämä sama ihminen Jumalalle hänen uskonpoikanaan. Nämä perusluonteiset ilmoitukset toteutuvat molemmat Jeesuksessa. Hänestä tuli toden totta ”tie, totuus ja elämä”. Jeesuksen uskonto perustui kokonaan siihen, että hän eli lahjoittautumaelämänsä maan päällä. Tästä maailmasta poistuessaan Jeesus ei jättänyt jälkeensä kirjoja, lakeja tai muita sellaisia ihmisten organisaation muotoja, jotka vaikuttaisivat yksilön uskonnolliseen elämään.

141:7.5 (1593.6) Jeesus teki selväksi, että hän oli tullut solmimaan ihmisiin henkilökohtaiset ja ikuiset suhteet, joiden tulisi käydä iäti kaikkien muiden ihmissuhteiden edellä. Ja hän tähdensi, että tämän

läheisen hengellisen yhteenkuuluvaisuuden oli määrä laajeta niin, että sen piiriin kuuluisivat kaikki ihmiset kaikkina aikakausina ja kaikista sosiaalisista oloista kaikkien kansojen keskuudessa. Hänen lapsilleen tarjoamansa ainoa palkinto oli: tässä maailmassa – hengellinen ilo ja yhteys Jumalaan; seuraavassa maailmassa – ikuinen elämä olemalla mukana Paratiisin-Isän jumalallisten henkirealiteettien etenemisessä.

141:7.6 (1593.7) Jeesus painotti erityisesti kahta totuutta, joita hän kutsui valtakuntaa käsittelevässä opetuksessa kahdeksi kaikkein tärkeimmäksi totuudeksi. Ja nämä ovat: pelastuksen saavuttaminen uskon – ja vain uskon – kautta, mihin liittyi vallankumouksellinen opetus siitä, että ihminen saavuttaa vapauden vilpittömästi totuuden tunnistamalla: ”Tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teidät vapaiksi.” Jeesus oli lihalliseen hahmoon ilmaantunut totuus, ja hän lupasi lähettää Totuuden Henkensä kaikkien lastensa sydämeen, sitten kun hän olisi palannut taivaassa olevan Isänsä tykö.

141:7.7 (1594.1) Mestari opetti näille apostoleille perustotuuksia kokonaista aikakautta maan päällä ajatellen. Hänen opetuksiaan olivat useinkin kuuntelemassa nämä apostolit, vaikka hänen sanansa todellisuudessa oli tarkoitettu muiden maailmojen innoitukseksi ja mielenlennnykseksi. Hän oli esimerkkinä uudesta ja omaperäisestä elämän järjestyksestä. Ihmisen näkökulmasta katsottuna hän oli tosiaankin juutalainen, mutta hän eli elämänsä tämän maailman kuolevaisen hahmossa koko maailmaa varten.

141:7.8 (1594.2) Jeesus selitti, että varmistaakseen Isänsä tunnistetuksi tulemisen valtakuntasuunnitelman esilletulossa hän oli jättänyt

”maan mahtavat” tarkoituksellisesti huomiotta. Hän aloitti työnsä köyhien parissa, juuri sen yhteiskuntaluokan keskuudessa, jota useimmat aikaisempien aikojen kehitysuskonnot olivat suuresti laiminlyöneet. Hän ei halveksinut yhtäkään ihmistä. Hänen hankkeensa oli maailmanlaajuinen, jopa universaalinen. Hän oli niin peloton ja painokas näitä ajatuksia julistaessaan, että jopa Pietari, Jaakob ja Johannes tunsivat kiusausta ajatella hänen mahdollisesti olevan järjiltään.

141:7.9 (1594.3) Hän koetti varovaisesti tuoda näiden apostolien tietoisuuteen sen totuuden, että hän ei suinkaan ollut tullut suorittamaan lahjoittautumistehtäväänsä vain antaakseen esimerkin muutamalle tämän maailman luodulle vaan asettaakseen ja osoittaakseen ihmiselämää koskevan normin koko universuminsa kaikkien maailmojen kaikille kansoille. Ja tämä normi hipoi korkeinta täydellisyyttä, jopa Universaalisen Isän lopullista hyvyttä. Mutta apostolit eivät kyenneet ymmärtämään hänen sanojensa merkitystä.

141:7.10 (1594.4) Hän ilmoitti, että hän oli tullut toimiakseen opettajana, joka oli lähetetty taivaasta esittämään hengellistä totuutta aineelliselle mielelle. Ja täsmälleen niin hän teki. Hän oli opettaja, ei saarnaaja. Ihmisen näkökulmasta katsottuna Pietari oli paljon Jeesusta tehokkaampi saarnaaja. Jeesuksen saarnaaminen oli varsin vaikuttavaa hänen ainutlaatuisen persoonallisuutensa ansiosta, eikä niinkään vastustamattoman kaunopuheisuuden tai emotionaalisen puhuttelevuuden takia. Jeesus puhui suoraan ihmisten sielulle. Hän

oli ihmisen hengen opettaja, mutta mielen kautta. Hän eli ihmisten parissa.

141:7.11 (1594.5) Juuri tässä tilaisuudessa Jeesus toi Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen tietoon, että hänen toimintaansa maan päällä joissakin suhteissa rajoitti hänen ”korkeuksissa olevan kumppaninsa” antama valtakirja, ja näin sanoessaan hän viittasi Paratiisin-veljensä Immanuelin ennen lahjoittautumista antamiin ohjeisiin. Hän kertoi heille tulleen täyttämään Isänsä tahdon ja vain Isänsä tahdon. Kun hänen vaikuttimenaan siis oli ehdoton tarkoituserien selkeys, maailmassa esiintyvä pahuus ei häntä ahdistumiseen asti vaivannut.

141:7.12 (1594.6) Apostolit alkoivat vähitellen panna merkkeille Jeesuksen teeskentelemättömän ystävällisyyden. Vaikka Mestaria oli helppo lähestyä, hän eli kuitenkin aina kaikista ihmisistä riippumattomana ja heidän yläpuolellaan. Hetkeäkään hän ei koskaan antanut minkään puhtaasti kuolevaiselle ominaisen vaikutteen määrällä itseään, eikä hän ollut heiveröisestä inhimillisestä arviointikyvystä riippuvainen. Hän ei piitannut yleisestä mielipiteestä, eikä ylistely häneen vaikuttanut. Hän ei montakaan kertaa pysähtynyt oikomaan väärinkäsityksiä tai paheksumaan vääristelyä. Neuvoa ei hän koskaan pyytänyt yhdeltäkään ihmiseltä; hän ei koskaan esittänyt rukouspyyntöjä.

141:7.13 (1594.7) Jaakobia hämmästytti, kuinka Jeesus tuntui näkevän lopun alusta. Mestari näytti varsin harvoin yllättyvän. Hän ei koskaan kiihtynyt, harmistunut eikä joutunut ymmälle. Yhdeltäkään ihmiseltä hän ei koskaan pyytänyt anteeksi. Hän oli toisinaan murheissaan, muttei koskaan masentunut.

141:7.14 (1594.8) Johannes havaitsi muita selvemmin, että kaikista jumalallisista ominaisuuksistaan huolimatta Jeesus oli silti ihminen. Jeesus eli ihmisenä ihmisten joukossa ja ymmärsi, rakasti ja osasi käsitellä ihmisiä. Henkilökohtaisessa elämässään hän oli perin juurin inhimillinen ja silti perin juurin virheetön. Ja hän oli aina epätsekäs.

141:7.15 (1595.1) Vaikkeivät Pietari, Jaakob ja Johannes paljon kyenneekään ymmärtämään siitä, mitä Jeesus tässä tilaisuudessa sanoi, hänen ylevät sanansa jäivät kytemään heidän sydämeensä, ja ristiinnaulitsemisen ja kuolleistaheräämisen jälkeen ne syttyivät liekkiin ja rikastuttivat ja ilahduttivat suuresti heidän myöhempää toimintaansa. Eikä ole mikään ihme, etteivät nämä apostolit Mestarin sanoja kokonaan käsittäneet, sillä hän hahmotteli heille uutta aikakautta koskevat kaavailut.

8. Toiminta Jerikossa

141:8.1 (1595.2) Koko jordanintakaisessa Betaniassa vietetyn neliviikkoisjakson ajan Andreas määräsi useita kertoja joka viikko apostoliparin päiväksi tai pariksi Jerikoon. Johanneksella oli Jerikossa monia uskovia, ja useimmat näistä ottivat ilolla vastaan Jeesuksen ja hänen apostoliensa edistyneemmät opetukset. Näillä Jerikon-käynneillä apostolit alkoivat entistä tarkemmin toteuttaa Jeesuksen ohjeita sairaiden hoivaamisesta. He kävivät kaupungin jokaisessa talossa ja koettivat lohduttaa jokaista kärsivää henkilöä.

141:8.2 (1595.3) Apostolit toimivat Jerikossa myös jonkin verran julkisuudessa, mutta etupäässä heidän ponnistuksensa olivat hiljaisempaa ja henkilökohtaisempaa laatua. He tekivät nyt sen havainnon, että valtakunnan hyvä sanoma oli sairaille suureksi lohdutukseksi; että heidän viestinsä mukana kulkeutui vaivaisille parannusta. Ja juuri Jerikossa Jeesuksen kahdelletoista apostolille antamaa kehotusta siitä, että heidän tuli saarnata valtakunnan ilosanomaa ja hoivata kärsiviä, pantiin ensi kertaa täysimääräisesti täytäntöön.

141:8.3 (1595.4) Taittaessaan matkaa Jerusalemiä kohti he pysähtyivät Jerikoon, ja siellä heidät tavoitti muuan Mesopotamiasta saapunut lähetystö, joka oli tullut käymään keskusteluja Jeesuksen kanssa. Apostolit olivat suunnitelleet viettävänsä siellä vain päivän, mutta kun nämä idästä tulleet totuudenetsijät saapuivat, Jeesus vietti kolme päivää heidän seurassaan, ja he menivät takaisin Eufratin varren koteihinsa onnellisina siitä, että tiesivät taivaan valtakunnan uudet totuudet.

9. Lähtö Jerusalemiin

141:9.1 (1595.5) Maanantaina, maaliskuun viimeisenä päivänä, Jeesus ja apostolit aloittivat matkansa ylös kukkuloille ja kohti Jerusalemiä. Betanian Lasarus oli käynyt kahdesti Jordanin varressa tapaamassa Jeesusta, ja kaikki oli järjestetty valmiiksi Mestarin ja hänen

apostoliensa pitää tukikohtaansa Lasaruksen ja tämän sisarten luona Betaniassa niin kauan kuin nämä halusivat viipyä Jerusalemissa.

141:9.2 (1595.6) Johanneksen opetuslapset jäivät Jordanin vastarannan Betaniaan, jossa he opettivat ja kastoivat kansanjoukkoja, joten Jeesuksen saapuessa Lasaruksen kotiin hänen seurassaan olivat vain kaksitoista apostolia. Jeesus ja apostolit viipyivät siellä viisi päivää lepäämässä ja virkistäytymässä, ennen kuin jatkoivat matkaansa Jerusalemiin pääsiäiseksi. Martan ja Marian elämässä oli merkkitapaus saada näin Mestari ja hänen apostolinsa veljensä kotiin, jossa he saattoivat huolehtia heidän tarpeistaan.

141:9.3 (1595.7) Sunnuntaiaamuna, huhtikuun 6. päivänä, Jeesus ja apostolit menivät alas Jerusalemiin. Ja tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin Mestari ja kaikki kaksitoista apostolia olivat siellä yhdessä.